

SH-1

17176

SAMI MILLOSHI

Dafinë e ditës

Poezi

84.1
1776.

SAMI MILLOSHI

●
Dafinë
e ditës
●

Poezi

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

NUK DO TË PRES

Nuk do të pres që shiritin e përrurimit të
pranverës
ta presin dallëndyshet nesër me sqep,
do të nxitoj sot, t'i pëshpëris mollës fjalë
dashurie
e molla për mua të shpërthejë sythat,
do të nxitoj ta bind lumin si djalin tim
e lumi për mua të ngjitet në kodra, në male,
e lumi për mua t'u qepë shkrepave kostum
të gjelbër,
do të nxitoj ta bind diellin të agojë më herët,
të perëndojë më vonë
e dielli për mua ta shtojë një tubë rrezesh
si babai për nipërit,
e unë me to të thur një kurore të praruar
për fushat,
për të dashurit.

Nuk do të pres urbanin të udhëtoj për në
punë,
do të zgjohem pa aguar t'i hip kalit të erës
e kali i erës të trokojë në ato shtigje ku s'ka
gjurmë të tjera.

Nuk do të pres të kthjellohet qielli nga retë,
do të zgjas krahët t'i përzë e yjet në duar
t'i marr,
e yjet ju t'jua vë në tryezë si abazhurë. . .
Nuk do të pres që në mbledhjen shekullore,
të shndërrohem në mit, të zë një kryevend,
do të nxitoj sot të them atë fjalë që kam
ndër mend për ju,
të dashurit e mi,
do të nxitoj t'ju dhuroj hartën e vetvetes me
shkallë zvogëlimi
një me tre milionë.
Do të nxitoj të var në portmantonë e ditës
kapelen time të punës të zbardhur nga dielli,
kapelen time me strehë transparente prej
djerse,
do të nxitoj
nuk do të pres. . . .

ËNDËRR E LIRË

Se nga më vjen një zë, se nga më vjen një zë:
ndryje ëndrrën që ke për të ngritur një hid-
rocentral
atje ku të tjerëve s'u ka vajtur ndër mend,
mbylle në kafaz zogun e mendimit
për ta pushtuar zemrën e florinjte të malit
krejt ndryshe ç'është pushtuar gjer më sot;
mos e hidh vështrimin larg përtej ditës, për-
tejt vitit,
hidhe si balonë, tërhiqe si fëmijë,
si fëmijë që përkujdeset të mos i ngecë nëpër
çati. . .

Se nga më vjen një zë, se nga më vjen një zë:
bëj një pus brenda vetes për ëndrrën që ke
për t'i stolisur horizontet me një penel të ri
që të tjerët s'e kanë përdorur,
ankoroje zërin tënd në atë mol,
ku edhe të tjerë e ankorojnë
që të jesh i sigurt si perëndi. . .
Se nga më vjen një zë, se nga më vjen një zë.
një zë që s'dua ta dëgjoj
në emër të gjakut,

për hir të ëndrrës,
për hir të zogut të mendimit
jam njeri në majë të Olimpët. . .

Ty ta them ëndrrën pa drojë,
njeri i thjeshtë qofsh apo ministër,
e ti më merr për krahu si nëna, si shoku
e ty ëndrra ime të bën me flatra.

Ty ta them ëndrrën pa drojë
edhe në qoftë ëndërr e marrë.
Jam në viset e mia, jam nën qiellin tim
më ka hije shuplaka që m'ep toka,
siç më ka hije zogu i mendimit në fluturim.

U D H A

Ndoshta dikush ka menduar se duke u
mbyllur në zyrë
unë do të harroj drurët e fëmijërisë dhe
lumin tim,
dhe pyllin profesor dhe shpellën e lashtë,
gjithçka që më lidh si pejzat çdo ind.

Ndoshta dikush ka menduar se duke shkelur
mbi qilim,
unë do të harroj udhët e dhive dhe shkëm-
binjtë,
dhe arën dademadhe dhe erën e sertë
që si thikë më ngulet kur rrëzon kallinjtë.

Ndoshta, ndoshta, por, ju lutem, mos u
nxitoni,
në qoftë se kështu do të ndodhë vërtet,
atëherë po, urdhëroni zdrukthëtarin
të më bëjë një arkivol — pupël të lehtë.

DREJT MEJE VJEN NJË DJALË

*Drejt meje vjen një djalë
me krahë muskulozë,
me sy zhbirues;
drejt meje vjen një djalë
për të cilin unë nuk do të them kurrë
«Ai i binte maces me lugë,
kur unë kisha krahë muskulozë
dhe sy zhbirues».*

Drejt meje vjen një djalë. . .

RITËM

*Krejt me hap të qetë erdha dje nga shtëpia
në punë,
po sot me atë hap s'më mjaftoi koha.
Ç'ka ndodhur vallë, ç'ka ndodhur me mua,
mos erdh pleqëria apo mos vallë u lodha?*

*Unë asnjë thinjë nuk e kam në kokë,
s'e kam kapërcyer as mezin e moshës
po hapat s'u matkan me thinja dhe vite:
Ç'i dhashë unë kohës, ç'i dhashë unë kohës?!*

*Po ngutem t'i bëj një transfuzion gjakut
me rreze drite dhe fjalë prej guri,
dhe krahët po ngutem t'i bëj akrepa ore
dhe zërin ta vë në një fole baruti.*

*Po nautem, po ngutem që grimcën e dheut
nuse ta bëj, një nuse të rrallë:
Ç'i dhashë unë kohës, ç'i dhashë unë vallë?*

KAM PRANË TË VËRTETËN

Krejt lakuriq e kam pranë të vërtetën
në gjinjtë e saj pi qumësht si fëmijë
dhe s'ngopem siç s'ngopet njeriu me jetën
edhe po të më falë vjetër një mijë.

Ca njerëz për çudi, më kanë qëlluar në
mungesë,
kur kanë dashur të më ndalin këtë qumësht
diellor,
jam grindur me ta me muaj e vite
dhe plagë kam marrë si ushtar në kraharor.

Ca plagë i kam mbyllur në horizontin e
kaltër,
të tjera ende i kam hapur si pusët.
Asgjë s'më tremb, të gjitha do t'i mbyll
si nata e parë e dhëndurëve me nusët.